

Ernst Zündel pereit

A MetapediaBÓL

A modern inkvizíció elleni küzdelem egyik élharcosa

Ernst Christof Friedrich Zündel 1939-ben született Németországban, a Fekete-erdőben lévő Pforzheimben, a német ékszer- és órapar egyik fő központjában. Akár szimbolikus értelműnek is tekinthetjük, hogy ugyanennek a városnak volt a szülőtte Johann Reuchlin, a kiváló 16. századi humanista, aki állást foglalt amellet, hogy semmilyen könyvet nem szabad elégetni, így a Talmudot és más zsidó könyveket sem, különösképp oly módon nem, hogy a keresztény teológusok alig ismerték azok tartalmát. Későbbi élete során Zündel is a korunk „könyvégetői” elleni harc egyik fontos alakjává vált.

Ernst Zündel

Zündel édesapja a keleti front orvosi testületében teljesített szolgálatot, a háború után teljesen összetört emberként tért haza, és soha nem volt annyi lelkiereje, hogy az „ő oldaláról” mesélje el az eseményeket. Inkább fásultan eltúrta, hogy gyermekei otthon elmondják az iskolában és másutt hallott történeteket a németek ördögi gaztetteiről. Édesanyja a Nemzetközi Vöröskereszt munkatársa volt, s a Pforzheimet ért 1945. február 23-24-ei, 20 ezer ember halálát követelő iszonyatosan barbár szövetséges bombatámadás után — mely bízvást tekinthető emberiségellenes bűntettnek — tapasztaltak őt is más emberré tették, mint amilyenek korábban megismerte a gyermek Zündel. Mély nyomot hagytak a gyermek emlékezetében az 1945-1947 közötti időszakban átélt borzalmak és megpróbáltatások is. Az örökös éhezésnek köszönhetően tömeges volt a megbetegedések és elhalálozások száma, az életben maradtokról pedig így vall később Zündel: „Valamennyien úgy néztünk ki, mint a bangladesi és biafrai kölykök”. Hamar megmutatkozott képzőművészeti tehetsége, ám a főiskolai képzésről szó sem lehetett a háború utáni, idegen megszállás alatt szenvedő Németországban, így 14 éves korában műkereskedelmi tanonc lett. Zündel életében sorsdöntő fordulatot hozott, hogy 1958-ban Kanadába emigrált. Torontóban telepedett le, ahol nyomdászként és grafikusként tevékenykedett.

Az 1960-as években Montrealba költözött családjával, s itt ismerkedett meg Adrien Arcand-nal, a „kanadai Führerrel”, több korábbi nemzetiszocialista ideológiájú párt vezetőjével és hasonló szellemiségű újság szerkesztőjével. Arcand Zündel mentora lett, és anyanyelvi szintű német tudásával, valamint számos, régi német könyvet tartalmazó könyvtárával meggyőzte pártfogoltját, hogy a német bűnöket eltúlozzák, ezenkívül azok a nemzete ellen korábban elkövetett bűnök logikus következményei voltak. Ennélfogva semmi oka sincs arra, hogy mentegetőzzék német származása miatt. Zündel a későbbiekben így emlékezett meg Arcandnak saját életében játszott, kissé paradoxnak tűnő, meghatározó szerepéről: „Kanadai-francia ember változtatott németté engem.”

1968-ban belépett a Kanadai Liberális Pártba, s az 1960-as évek végére a kanadai politikai élet közismert alakja lett. Politikusként alapvetően két ügy mellett emelte föl a szavát: egyfelől kiállt a kanadai társadalom egyre jelentősebb „harmadik erőtevényezője”, az új európai bevándorlók érdekében, akik származásuknál fogva nem voltak sem angolok, sem franciák, másfelől azt szándékozott elérni, hogy a németek elleni médiahadjárat befejeződjön, s szűnjön meg az országban igen erős németellenes hangulat is.

Az 1970-es években Zündel újra visszaköltözött Torontóba, és sikereinek csúcsára érkezett. Aktív szerepet játszott a politikai és a kulturális életben, nagy műkereskedelmi stúdiót vezetett, több, mint 700 festményét adta el a világon, illetve ezzel egyidejűleg mind a képző- mind a kommersz művészet terén számos díjat nyert el. Ekkorra azonban már megérlelődött benne az az elhatározás, hogy a németek egyre inkább fokozódó gyalázása ellen fel kell emelnie szavát, hiszen ez Zündel számára valóságos „lelki népirtást” jelentett. A szovjetunióbéli példából kiindulva úgy gondolta, hogy létrehoz egy illegális, ún. szamizdat

szervezetet eszméinek és politikai nézeteinek terjesztésére, ezért 1977-ben megalapította a Samizdat Publishers Ltd.-t (Szamizdat Kiadó Kft.), és ezzel egyidejűleg elindította a Szamizdat című lapot is, amelyben számos revizionista pamflet látott napvilágot. Az első Zündel által megjelentetett könyv az Auschwitz: Truth or Lie? (Auschwitz: igazság vagy hazugság?) című volt, amely mű Thies Christophersen német agronómus munkájának angol nyelvű fordítása. Christophersent az 1944. év legnagyobb részében a három részből álló táborkomplexum területén állomásoztatták. Hallott olyan szóbeszédet, hogy embereket elégettek gödrökben, ezért biciklijén útnak indult, hogy ezt kivizsgálja. Az egész auschwitzi lágeregyüttest gond nélkül megtekinthette, de semmiféle égetőgödrökre nem bukkant, gázkamrákról pedig még hírből sem hallott. A leggyászosabb, amire rátalált, azok a krematóriumkemencék voltak, amelyekre a betegségekkel eredő nagyszámú elhalálozás miatt volt szükség.

A Samizdat Publishers Ltd. nem vesztegette az idejét, és hamarosan hírlevelek, broszúrák és hangkazetták kiadására is sort kerített. Ezeknek az anyagoknak a zöme nem tudományos célzattal készült, hanem vitairat-jellegű volt: szándékosan olyan hangnemet használt, amely a másik oldal propagandisztikus kirohanásait volt hivatva ellensúlyozni. Zündelék abból az elvi megfontolásból indultak ki, hogy amennyiben az Elie Wieselek, a Raul Hilbergék a legképtelenebb rémtörténeteik és koholmányokon alapuló filmjeik miatt sohasem mentegetőztek, úgy számukra is megengedett, hogy sokkal szelídebb módszerekkel próbálják meg kiaknázni a holokauszt-lázt. Zündel kiadója az említett információk anyagokat több tízezres példányban küldte számos külföldi országba is. Az 1981-ben a Német Szövetségi Köztársaságba eljuttatott küldemény annyira megrémítette a bonni kormányt, hogy Zündel ottani, mintegy 2000 támogatójának otthonában tartottak házkutatást, sőt, vádat emeltek ellene „gyűlölet-propaganda” terjesztése miatt. Végül a stuttgarti bíróság 1982-ben ártatlannak nyilvánította, és arra kötelezte az államot, hogy fizesse vissza Zündel teljes perköltségét és térítse meg minden zárolt értékét.

Ezen németországi eseményekkel egyidejűleg a kanadai vámhatóság és rendőrség közös akciója során lefoglalták a Szamizdat Kiadó Kft. által megjelentetett The Hoax of the Twentieth Century (A huszadik század félrevezetése) című, Arthur Butz által írott könyv példányait. Ez a mű — akárcsak más revizionista kutatóké is — nem tagadja a harmadik birodalomba irányuló tömeges deportálások, a koncentrációs táborok és a krematóriumok tényét, de hangsúlyozza, hogy nem léteztek semmiféle gázkamrák, mint ahogy a zsidóság tömeges kiirtását célul kitűző német politikai törekvés sem. A Samizdat Publishers Ltd. még 1981-ben megjelentette Richard Verallnak Richard E. Harwood álnéven írott Did Six Million Really Die? (Valóban hatmillió halt meg?) című pamfletjét. Emiatt Sabina Citron, a kanadai Holokauszt Emlékbizottság aktivistája 1983 novemberében magánvádas feljelentést tett Zündel ellen hamis hír terjesztése miatt. E törvény alapja egy feudális időkbeli származó angol bűncselekmény, „a nemesek megbotránkoztatása” volt, miszerint a trágár dalokat és verseket előadó parasztok rágalmazták a nemeseket. Ez a törvény Angliában a 19. századig hatályos maradt, s mivel Kanada ekkoriban angol domínium volt, az említett törvény bekerült 1892-ben mint „hamis hír terjesztésének” bűncselekménye a kanadai Btk-ba. Citron dolgát megkönnyítette, hogy a Harwood-pamflet valóban nagy számú — bár kisebb jelentőségű — tévedést tartalmaz, melyeket ma már egyetlen revizionista történész sem fogad el. A nagy holokauszt-per néven elhíresült, illetve hírhedtté vált büntetőjogi procedúrára 1985-ben került sor Torontóban.

Az „évszázad kanadai perében” Zündel védője Douglas Christie volt. Tőle származnak a per során elhangzott következő szavak, melyeket az esküdtekhez intézett: „Önöknek tizenkettejüknek nagyobb hatalom van a kezében jóra és rosszra, mint bármely más tizenkét embernek, akikkel valaha találkoztam. Ha világos választ adnak, (...) véget vethetnek egy olyan folyamatnak, amelynek folytatódása megsemmisít társadalmunkban minden szabadságjogot.” A per során a holokauszt dogmatikájának szokásos, a legzabolázatlanabb fantázia határmezsgyéjét is jócskán túllépő képtelenségei hangzottak el a vád részéről. Arnold Friedman „túlélő” elmondta, hogy „14 láb magas lángok lövelltek ki a krematóriumok kéményeiből, az égő emberi hús füstje és bűze néha hetekig megszakítás nélkül megmaradt a tábor felett, a füst és a kéményekből kilövellő lángok színéből meg lehetett állapítani, hogy sovány lengyel vagy kövér magyar zsidókat (sic!) gázosítottak és elégettek-e el. Christie megmutatta a kényszerképzetes, hazudozó Friedmannak az erfurti Topf és fiai által tervezett auschwitzi krematóriumok szabadalmi okiratát, amelyből kitűnt, hogy azok — a többi modern égető berendezéshez hasonlóan — nem bocsáthattak ki lángokat, füstöt és bűzt.

(Megj.: miképpen az Európa számos, más országában működő krematóriumoknál sem volt megfigyelhető ez a jelenség, csupán a holodogmatika hívei állítják ezt makacsul Auschwitz vonatkozásában.)

Nagyon tanulságos, egyben önleplező volt egy másik „tanú és túlélő”, a szlovákiai zsidó Rudolf Vrba tanúvallomása is. Szerinte 1942 áprilisától 1944 áprilisáig a németek egyedül Birkenauban (Auschwitz-II.) 1.765.000 zsidót gázosítottak el. Ezt a minden valós alapot nélkülöző mesés számadatot felhasználták korábban a nürnbergi perben. Amikor Zündel védője kimutatta ennek tarthatatlanságát, Vrba a „költői szabadsághoz” (sic!) folyamodott, magyarán arra hivatkozott, hogy jogában áll fiktív adatokat is közölni.

A vád sztártanúja Raul Hilberg holokauszt-történész volt. Vallomásának legértékeltetőbb része az, amikor a bíróság azon kérésére, hogy terjesszen elő valamilyen bizonyítékot arra vonatkozólag, hogy a náci Németország által megszállt területek bármelyikén gázkamrák voltak, Hilberg a következőt felelte: „Zavarban vagyok”. Egyúttal azt is be kellett ismernie, hogy a zsidók megsemmisítésének politikájára vonatkozóan nem létezett sem terv, sem központi szervezés, sem költségvetés, sem felülvizsgálat. Azt is be kellett vallania, hogy 1945 óta a szövetségesek nem végeztek semmiféle szakértői vizsgálatot az embergyilkoló gázkamrák létezésére vonatkozóan. Ezen kívül: egyetlen boncolási jegyzőkönyv sem erősítette meg, hogy akárcsak egy foglyot is mérges gáz gyilkolt meg. S végül Hilberg azzal tetézte be „szavahihetőségét”, hogy arra a kérdésre, amely azt firtatta, hogyan voltak képesek a németek bármiféle központi terv nélkül 6 millió zsidó megsemmisítésére, a professzor a következő választ adta: „A különböző náci tevékenységekben hihetetlenül egységes gondolkodás, egyetértés és egy hatalmas bürokrácia részéről gyakorolt gondolatolvasás volt jelen.” A fenti sorokhoz aligha szükséges bármiféle kommentár, akár egy középkori boszorkányper törvényszéki jegyzőkönyvéből is idézhettük volna azokat.

Az 1985-ös torontói per során az is bizonyosságot nyert, hogy azok az állítások, amelyek a magánvád alapját képezték, nevezetesen Harwoodnak a Valóban hatmillió halt meg? című pamfletjéből idézettek, 90 százalékban bizonyíthatók, 10 százalékban nem. Ennek ellenére Zündelt 1985 februárjában elítélték, 15 hónapi börtönbüntetéssel sújtották, amelyet 3 év próbaidőre felfüggesztettek. Az első fokú bíróság ítélete azt is megtiltotta Zündel számára, hogy a későbbiekben a holokauszt bármely szakaszáról szót ejtsen.

Az ítélet ellen Zündel és védője, Christie fellebbezést nyújtott be az Ontariói Fellebbezési Bírósághoz, amely az első fokú ítéletet megsemmisítette, s kimondta, hogy Ernst Zündel 1985-ben jogsérelmet szenvedett. Ezt követően a főügyési fellebbezés után az ügy a Kanadai Legfelsőbb Bíróság elé került, amely 1987 júniusában helybenhagyta a Fellebbezési Bíróság megsemmisítő végzését. A vád képviselői azonban nem adták fel. Ontario főügyésze, Ian Scott perújrafelvételért folyamodott. A főügyész elfogultságára jellemző az, hogy a sajtó képviselőinek azt a „tanácsot” adta, hogy rajtuk múlik, milyen mértékben kap a vádlott nyilvánosságot. Egyúttal kifejezte meggyőződését, hogy a sajtó azt fogja tenni, ami helyénvaló, azaz hecckampányt folytat majd a vádlott ellen, s egyúttal a vád érdekeit képviseli.

Ilyen előzmények után került sor a második Zündel-perre 1988 januárjában. Az ismételt Zündel védelmére vállalkozó Douglas Christie ügyvédnek olyan jelentős személyiségeket sikerült tanúként a második tárgyaláson felsorakoztatnia védence igazának bizonyítására, mint például Mark Weber, Robert Faurisson, Fred Leuchter, David Irving — hogy csupán a legjelentősebbeket említsük. Mark Weber tanúvallomásában például utalt az amerikaiak által 1944-ben készített, s a CIA által a titkosítás alól 1979-ben feloldott auschwitz-i légi felvételekre, amelyekben nem láthatók magasba törő füstök és lángok, s a tömeggyilkosság más jelei vagy bizonyítékai sem. Továbbá azt is elmondja a tanú, hogy a megsemmisítési történet lényege első ízben 1942-ben látott napvilágot, mégpedig Stephen Wise rabbi és a Zsidó Világkongresszus támogatásával. Az ő ösztökélésükre a szövetséges hatalmak 1942-ben kiadták azt a nyilatkozatot, hogy a németek a zsidók megsemmisítését tűzték ki célul. Azt is súlyos problémának nevezi Weber, hogy bizonyos zsidók, például a Nobel-békedíjas Elie Wiesel a ma élő németek gyűlöletére szólítottak fel. (Megj.: s tegyük hozzá, hogy a legfrissebb tapasztalatok szerint ugyanilyen gyűlöletkampányt folytat ez az állítólagos Auschwitz-túlélő a magyar nemzet ellen is).

Robert Faurisson professzor a holokauszt-vallás hívei által a megsemmisítési terv legfőbb dokumentumának tekintett Wannsee Jegyzőkönyvben foglaltakkal kapcsolatban a következőket tartotta

nagyon fontosnak megemlíteni: „A kényszermunkára kötelezett zsidók nagy része természetes halállal fog elpusztulni. Az életben maradókat — akik kétségtelenül a zsidók legellenállóbb képességeikkel rendelkező részét képezik — megfelelő elbánásban kell részesíteni, mivel az utóbbiakat, akik egyfajta természetes kiválogatódást képviselnek, a szabadulásuk alkalmával úgy kell tekinteni, mintegy a zsidó újjászületés magját. Lásd a történelmi tapasztalatot.” Ezen sorokból Faurisson a törvényszék előtt a logikailag levezethető egyetlen lehetséges következtetést fogalmazta meg. „Lesz tehát szabadulás a zsidók számára.”

Alapvető fontosságú volt a professzornak a tárgyalás során a német kártérítés kérdéskörében tett megállapítása is. E vonatkozásban idézi Nahum Goldmannak, a Zsidó Világkongresszus egykori elnökének a *The Jewish Paradox* (A zsidó paradoxon) című könyvében tett megállapításait. A zsidó szerző az Izraelnek kifizetett csillagászati összegeket a nemzetközi kapcsolatokban rendkívüli újdonságnak nevezte, majd ezekkel kapcsolatban kijelentette: „A német jóvátétel nélkül Izrael államnak nem lenne meg a jelenlegi (1978) infrastruktúrájának a fele; minden izraeli vonat, minden izraeli hajó, az izraeli elektromosság, az izraeli ipar nagy része német eredetű, és még nem beszélünk az egyes személyeknek kifizetett összegekről.” Ismételten hangsúlyozzuk: ezen mondatokat Faurisson a Zsidó Világkongresszus egykori vezetőjétől idézte...

Nemcsak a Zündel-perben, hanem az egész holomítosz-történetben perdöntő fontosságú az ún. Leuchter-jelentés. Fred Leuchter, amerikai gázkamraszakértő megvizsgálta az auschwitzi táborok komplexum helyszínén azoknak az épületeknek a belső falait, melyeket a hivatalos holokausztverzió szerint gázkamráknak minősítenek, illetve a fertőtlenítésre szolgáló melléképületekét is. Vizsgálatának kémiai alapját az jelentette, hogy a Ciklon-B alkalmazása következményeként a szóban forgó épületek falain hidrogén-cianid, HCN marad vissza. Önmagában a HCN-maradvány nem hosszú életű, néhány naptól két-három hétig terjed az élettartama. Azonban ha a HCN megfelelő elemekkel alkot vegyületet, például vassal, akkor élettartama több ezer év is lehet Leuchter szakvéleménye szerint. Jelentésének perdöntő megállapítása az volt, hogy az Auschwitzban végzett vizsgálatainak során az állítólagos gázkamrák falaiból vett mintákban zömében egyáltalán nem voltak cianidnyomok. Abban a kis számú mintában, amelyben mégis észlelhetők voltak ezek, alig haladták meg az észlelési szintet, ami 7 milligrammot jelentett kilogrammonként. Ellenben a tetvetlenítő kamrákból vett mintákon tömény cianid-koncentrátumot mutattak ki a vizsgálatok során, ami 1050 milligrammot jelent kilogrammonként. A másik nagy fontosságú megállapítása Leuchternek az volt, hogy egy emberek elpusztítására szolgáló gázkamra falait kívülről és belülről egyaránt be kellett volna vonni kátránnyal vagy szurokkal a gázszivárgás megelőzésére. Ez szokásos eljárás volt a tábori tetvetlenítő kamrák esetében, viszont hiányzott az állítólagos gázkamráknál.

A brit David Irving vallomásaiban kiemelte, hogy semmilyen írott dokumentum nem utal arra, hogy a harmadik birodalom vezetői likvidálni kívánták volna az európai zsidóságot. Egyszóval: erre vonatkozólag nem áll rendelkezésünkre semmiféle írott bizonyíték. A talált dokumentumok ellenben más irányba mutatnak. 1942 tavaszán Hans Lammers, a Birodalmi Kancellária főnöke telefonon beszélt az igazságügy-minisztérium államtitkárával, aki lejegyezte a beszélgetést. Lammers azt mondta, hogy Hitler ismételten kijelentette: a zsidókérdés megoldását a háború utáni időre kívánja halasztani. Irving azt is a bíróság tudomására hozta, hogy kutatásai során az Angol Központi Levéltárban arra talált bizonyítékot, hogy az angolok többször megkísérelték olyan fekete propagandakampány indítását, amely azt állítja: a németek gázkamrákat alkalmaztak.

A bíróság végül 15 hónapi börtönbüntetésre ítélte Zündelt 1988 májusában, s ezt azzal indokolta, hogy bár bevett jogszokás a vádlottal szemben enyhébb ítéletet hozni a második per során, azonban ezt az elvet Zündelre azért nem alkalmazhatják, mert az elítélt örül annak, ha bíróság elé állhat.

A nyilvánvalóan jogsértő ítélet ellen Zündel ismét fellebbezett, s végül 1992-ben a Kanadai Legfelsőbb bíróság a másodfokú ítéletet is megsemmisítette. Az emigráns német hazafi kálváriája azonban ezzel még korántsem fejeződött be. 2000-ben az Egyesült Államokba költözött, ahol 2003-ban az emigrációs törvények megsértéséért ítélték el, és visszatoloncolták Kanadába. Németország még ebben az évben elfogatóparancsot adott ki ellene tömeges izgatás vádjával. Miután Kanada illetékes hatóságai jelezték, hogy hajlandók szülőhazájának kiadni, 2005 februárjában maga utazott haza, ahol a frankfurti repülőtéren

— a mai, hanyatlásának végső stádiumába érkező nyugatra jellemző módon — azonnal letartóztatták. Az ügyészség Zündelt 14 rendbeli fajgyűlöletre uszító büntett elkövetésével vádolta meg, amelynek büntetési tétele öt évig terjedő szabadságvesztés lehet. Végül 2007. február 15-én Zündelt a legsúlyosabb, öt esztendei börtönbüntetésre ítélték. Fellebbezését 2007. szeptember 17-én elutasították, így az ítélet jogerőre emelkedett.

Zündel életútja és küzdelmei is megerősítik, hogy közös, európai történelmünknek vannak olyan fejezetei, amelyeket a regnáló hatalom megpróbál kisajátítani és interpretálni a saját érdekeinek és szándékainak megfelelően, s azokat, akik ezt a fajta értelmezést kritika alá vonják, illetve nem fogadják el, a büntetőjog eszközeivel hallgattatja el. Magyarán bebörtönzik őket, megtagadva és lábbal tiporva a tudományos kutatás első számú alapelvét: minden, akár „megcáfolhatatlan” tudományos igazsággal kapcsolatosan is kell, lehet és szabad kérdéseket feltenni, hiszen ez viszi előre a tudományt, gyarapítja ismereteinket a világról. Miként a „ föld lapos és mozdulatlan” vagy a „boszorkányok márpedig léteznek” téziseinek idejétmúltsága bizonyítja, el fog jönni az az idő is, amikor a holoterror intellektuális kínjától megszabadult európaiak és észak-amerikaiak szabadon lélegezve elmondhatják majd: egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy holokauszt-mese....

Lipusz Zsolt — Kuruc.info

Forrás

- Kuruc.info (<http://kuruc.info/r/9/52517>)

A lap eredeti címe "http://hu.metapedia.org/wiki/Ernst_Z%C3%BCndel_perei"

Kategória: Holokauszt

-
- A lap utolsó módosítása 12:15, 2009. december 21.